

§§ 1-8, ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf og §§ 9-10 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om svangerskabsafbrydelse m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 55) findes i tidenden sp. 1438, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 553).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Falk Hansen: Med stor interesse fra mange sider i befolkningen har man fulgt arbejdet i det udvalg, som siden førstebehandling her i folketinget i november 1969 har arbejdet med det af justitsministeren fremsatte lovforslag til ændring af den nugældende svangerskabslov. I artikler, ledere og læserbreve har problematikken omkring abortproblemet været ivrigt drøftet, og mange toner har lydt i det blandede kor. Et meget betydeligt antal protestskrivelse er blevet sendt dels direkte her til folketinget, dels til justitsministeriet. Med hensyn til ordlyd og indhold er de næsten ens og fastslår alle, at underskriverne repræsenterer vidt forskellige politiske og religiøse overbevisninger.

Det er da helt klart, at et så stort antal henvendelser må gøre et vist indtryk på én, og det har de også gjort på mig, men på den anden side må jeg indrømme, at jeg har svært ved at følge tankegangen i de omtalte skrivelser. Så vidt jeg kan skønne, gælder

det for de fleste af dem, hvad indhold angår, at de egentlig i deres udformning lige så meget er en protest imod den allerede gældende lov fra 1956 og dens forgænger fra 1937. På den baggrund må de jo siges at komme en postgang for sent, og så kunne man fristes til at stille det spørgsmål: hvilken indsats har de protesterende kredse i virkeligheden gjort på dette område? Det er nu engang ikke tilstrækkeligt selv at høre til de velbjærgede og derefter lade de andre sejle deres egen sø uden aktivt at gå ind i en løsning af problemerne. På dette som på alle andre områder er protester nu ikke nok. Jeg har ikke indtrykket af, at de samme kredse tidligere har set særlig positivt på f. eks. hele spørgsmålet omkring seksualoplysningen.

Selvfølger vil der i dette som i andre tilfælde her i landet være en mængde velmenende mennesker, der i Guds navn vil forklare, hvad man må og især — det er som regel det fremherskende — hvad man ikke må. Kristendom har imidlertid ingen speciel moralkodeks; dens egenart ligger på et helt andet plan. Livet er en gave, som skal modtages og gives videre. Forholdet mellem forældre og børn, mellem mand og kvinde, forholdet til næstens liv og ejendom, alt må forstås ud fra fra budet om kærlighed; det gælder også spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Som jeg tidligere har bemærket, er det menneskeligt at glædes ved børn. Både psykisk og fysisk er svangerskab og fødsel noget naturligt for en kvinde, men det er lige så sikkert, at mange grunde kan føre til en stærk modvilje mod et opstået svangerskab, hvad enten denne modvilje ytrer sig i form af passiv resignation eller som et stærkt ønske om abort.

Når der skal lovgives om et så dybt personligt og menneskeligt spørgsmål, som afbrydelsen af et svangerskab er, er det helt oplagt, at det må kræve megen overvejelse af det enkelte medlem her i folketinget, før man tager sin stilling. Jeg vil da gerne slå fast, for at der ikke på dette punkt skal herske nogen misforståelse, at de medlemmer af udvalget, som har stillet ændringsforslag, hvor vi går ind for fri adgang til svangerskabsafbrydelse, meget nøje og meget grundigt har overvejet problemet. Jeg nævner det, fordi man somme tider kan få det indtryk, at nogle er af den opfattelse, at det er